

ODA (IN METRU ANTIC)

Poezia Oda (in metru antic) este o poezie care atinge perfectiunea artistica. E o poezie a maturitatii potice fiind scrisa in 1883. Desi are numai cinci strofe, poezia are un pronuntat caracter filosofic: marile probleme ale existentei umane (dragostea, cunoasterea, moartea, relatia cu universul). Toate acestea devin motive lirice si filosofice in acelasi timp.

Exista in cele cinci strofe ale poeziei un ciclu de viata complet: trecut, prezent si viitor. Ceea ce da substanta poeziei este trecerea prin momentele cruciale ale vietii. Constiinta virstei de aur a tineretii cind poetul credea ca se inscrie in ordinea vesnica a celor cosmice prin atitudinea contemplativa cind moartea departe de om pare inexistentă. De aceea afirma poetul in primul vers “ Nu credeam sa-nvat a muri vreodata ”.

Aceasta atitudine contemplativa “ Ochii mei naltam visatori la steaua singuratatii “ din prima strofa este de existenta romantica.

Aparitia sentimentului erotic cu suferinta “ dureros de dulce “ are menirea de-al smulge pe poet din ordinea vesnica, din starea de contemplare singuratica inscriindu-l in ordinea celor pieritoare perisabile. Aceasta stare poetica este sugerata in strofa a 2-a din care deducem ca poetul s-a lasat cuprins la aparitia iubirii de voluptatea acestui sentiment si de voluptatea mortii “ Lumirea “ cum se spune in popor zdruncina echilibrul sufletesc amintind omului de moarte determinandu-l sa-si reconsidere relatia cu cele vesnice nu prin tinerețe vesnica, ci prin trecerea in nefiinta cu conditia ca omul sa-si fi regasit identitatea. “ca sa pot muri linistit, pe mine”

Patima devoratoare, mistuitoare a dragostei este subliniata in strofa a 3-a prin evocarea unor eroi mitici asemeni celor doi eroi din mitologie Hercule si Cnesus care au murit in chinuri fizice datorate intrigilor unei femei, tot astfel sufletul poetului este mistuit de patima erotica, a dragostei, e o ardere pe care n-o poate atinge cu toate apele marii. Trairea erotica atinge punctul culminant in strofa a 4-a si e sugerata de mistuirea in flacarile propriului rug. Va mai fi posibila o reinviere luminoasa din propria cenusa asemeni miticei pasari Phoenix. In ultima strofa este evocata linistea pe care sufletul poetului ar putea-o dobindi odata cu disparitia cauzei suferintelor: “piara-mi ochii turburatori din cale”. Linistea este invocata cu scopul de a pregati trecerea in nefiinta.

Moartea apare ca o incheiere fireasca a ciclului vietii, o posibila refacere a unitatii intregului pierdut in tinerețe prin interventia tulburatoare a dragostei.

Din punct de vedere artistic poezia se remarca nu prin podoabele stilistice ci prin valorificarea limbii la nivelul morfologic si sintactic. Astfel se remarca folosirea perfectului simplu pentru a sugera trairea erotica mistuitoare.